

Прилично у сјени Резолуције Генералне скупштине Уједињених нација од 2. марта 2022. године о „осуди агресије Русије на Украјину“ прошла је вијест, тачније речено документ у виду Извјештаја о систематским нападима, убиствима и угњетавању Руса у последњих осам година у Украјини. Захваљујући порталу Нове српске политичке мисли овдашања јавност коју то занима могла је да сазна бројне задokumentоване случајеве систематских и организованих напада, мучења, убијања и угњетавања Руса од стране украјинских екстремиста. Ова систематска и организована пошаст у извјештају је приказана по цјелинама, од којих прву чине непрекидна гранатирања од стране украјинске војске, предузета на градове Доњецке Народне Републике и Луганске Народне Републике. У тим злочинима, када је само о дјечи ријеч, у периоду од 2014. до 2021. године убијено је више од 150 дјеце.

Другу цјелину чине мучења људи само зато што говоре руским језиком. Тако је из обиља доказа о таквим мучењима у извјештају наведено само пар њих, као што су случај уличних свирача у Лавову који су пребијени зато што су пјевали пјесме на руском, док су жене у Кијеву и Запорожју тучене зато што говоре руским језиком. У Украјини је 16. јула 2019. године ступио на снагу „Закон о обезбјеђивању функционисања украјинског језика као државног језика“, а у марту 2020. године Володимир Зеленски, предсједник Украјине, потписао је „Закон о потпуном општем средњем образовању“ којим су, како је указано у Извјештају који је пренио портал НСПМ, у Украјини „ликвидиране школе на руском језику“. Ова чињеница неодољиво ме је подсјетила на Законску одредбу о забрани ћирилице, од 25. априла 1941. године, донијету од стране Анте Павелића, којом је у параграфу 1. било прописано: „На подручју Независне Државе Хрватске забрањује се употреба ћирилице“, а њено провођење је (параграф 2. исте одредбе) повјерено репресивном апарату у виду министарства унутрашњих послова те монструозне државе.

[последњих осам година у Украјини: насилним нападима, убиствима и укривању Руса у](#)